

Τα εκατό καράβια με τα οποία κατέπλευσε στην Τροία και τα εξήντα που παραχώρησε στους Αρκάδες, αρκούσαν για να αναγνωριστεί αρχιστράτηγος ο Αγαμέμνονας. Προερχόταν από την «πολύχρυσο Μυκήνη», την πιο ισχυρή πολιτεία του καιρού του, ήταν αδελφός του άμεσα ενδιαφερόμενου Μενέλαου και διατηρούσε ευρύτατο πλέγμα συμμαχιών. Πέρα από όλα αυτά, κατείχε το σκήπτρο που ο Ήφαιστος είχε φιλοτεχνήσει και χαρίσει στον Δία, το οποίο, μέσω του Ερμή και προγόνων του είχε καταλήξει στα χέρια του. Αναφέρθηκε ήδη ότι φορούσε «τον λαμπρό χαλκό οπλισμό του καμαρώνοντας και ξεχώριζε ανάμεσα σε όλους τους ήρωες, γιατί ήταν ο καλύτερος απ' όλους και οδηγούσε εξαιρετικά πολυάριθμο στρατό». Ήταν στα μάτια και το κεφάλι όμοιος με τον Δία, στη μέση σαν τον Άρη, στο στήθος σαν τον Ποσειδώνα, όπως αναφέρθηκε ότι τον περιγράφει η Ιλιάδα (Β 478 – 479), ωραίος άντρας, επιβλητικός, αληθινός βασιλιάς (Γ 169 – 170). Όλα αυτά όμως ήταν «τυπικά προσόντα».

Η ίδια η Ιλιάδα τον παρουσιάζει να δειλιάζει δυο φορές, έτοιμος να τα παρατήσει. Την πρώτη (Ι 26 κ.ε.), κάλεσε τους Αχαιούς να τα μαζέψουν:

«Ελάτε λοιπόν, ας υπακούσουμε όλοι σ' αυτά που θα προτείνω: ας φύγουμε με τα καράβια μας για την αγαπημένη πατρική μας γη* γιατί πια δεν είναι να κυριέψουμε την Τροία με τους πλατιούς δρόμους». Τότε, τον αντέκρουσε ο Διομήδης.

Τη δεύτερη (Ξ 75 κ.ε.), είπε:

«Ας σύρουμε τα καράβια που είναι τραβηγμένα πρώτα κοντά στη θάλασσα, ας τα ρίξουμε βαθιά στη θεία θάλασσα και ας τα κρατήσουμε ανοιχτά με τις άγκυρες, ώσπου να 'ρθει η αθάνατη νύχτα, μήπως και αποτραβηχτούν από τον πόλεμο οι Τρώες* τότε θα μπορέσουμε να τραβήξουμε στη θάλασσα όλα τα καράβια. Δεν είναι κακό να ξεφύγει κανείς τη συμφορά και μέσα στη νύχτα ακόμα. Πιο καλά κάνει αυτός που παρά να πιαστεί φεύγει και ξεφεύγει το κακό».

Ο Οδυσσέας τον αποκάλεσε δειλό, άμυαλο κι ανάξιο. Και ο Αχιλλέας του τα είχε σούρει, όπως αναφέρει η Ιλιάδα (Α 148 κ.ε.):

«Τότε στραβοκοιτάζοντάς τον ο γρήγορος στα πόδια Αχιλλέας είπε: “Αλίμονό μου, από πάνω ως κάτω αδιάντροπε, κερδοσκόπε! Πώς να πεισθεί στα λόγια σου κανένας από τους Αχαιοούς, ή για να κάνει δρόμο πρόθυμα ή για να πολεμήσει με τους εχθρούς; (...). Για το δικό σου το χατίρι ήρθαμε, αναιδέστατε, για να χაίρεσαι εσύ, καθώς παλεύουμε να πάρουμε από τους Τρώες ξεπληρωμή για το Μενέλαο και σένα, σκυλομούρη! (...). Το πιο πολύ μέρος από τον κουραστικό πόλεμο το κυβερνάνε τα δικά μου τα χέρια* όταν όμως καμιά φορά γίνει μοιρασιά, το δικό σου τιμητικό δώρο είναι πολύ πιο μεγάλο πάντα, κι εγώ παίρνοντας λίγο κι αγαπημένο γυρίζω στα πλοία, αφού πια κατακουραστώ από τον πόλεμο...”».

Κι αργότερα (Α 225 κ.ε.), τον έβρισε:

«Μεθύστακα, που έχεις μάτια σκυλιού και καρδιά ελαφιού! Ποτέ δε βάσταξε η καρδιά σου ούτε να οπλιστείς για πόλεμο μαζί με το στρατό, ούτε να πας σε ενέδρα μαζί με τα παλικάρια των Αχαιών. Αυτό σου φαίνεται πως είναι θάνατος».

Αν όμως στα προηγούμενα χρόνια ο Αγαμέμνονας απέφυγε να πολεμήσει, μπήκε για τα καλά στις μάχες από την ώρα που αποσύρθηκε ο Αχιλλέας, εξαιτίας της οργής του. Στην Ιλιάδα, εμφανίζεται να σκοτώνει εννιά επώνυμους Τρώες (ανάμεσά τους και δυο γιους του Πριάμου) και πολλούς ανώνυμους. Και προσφέρθηκε να μονομαχήσει με τον Έκτορα, άσχετα με το ότι τελικά η κλήρωση δεν τον ευνόησε. Κι όταν πληγώθηκε, ξαναμπήκε στη μάχη μαζί με τους επίσης πληγωμένους Οδυσσέα και Διομήδη, προκειμένου οι τρεις τους να εμπυχώσουν τους στρατιώτες.

(τελευταία επεξεργασία, 29 Ιανουαρίου 2022)